

.... U OVOM BROJU**KARAKTERISTIKE****HRIŠĆANINA***Francis A. Schaefer***BOG POTPOMAŽE SVOJ****RADIZLIĆIMA DUHA***A. W. Tozer***JUSTIN MUČENIK***James C. Hefley***KRISTOVO USKRSNUĆE***Davor Edelinski***KAKO PROUČAVATI****BIBLIJU***Vlatko Dir***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****... SIONSKA TRUBA ...****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Mariana Holubek**Davor Edelinski**Žarko Đorđević*

Dragi naši čitaoci,

Hrist je vaskrsao i bio vaznet da bi On mogao doći. On je preuzeo Hristovu službu, u svakom kutku sveta, na svakom čoveku, već 2000. godina. Kakav čudesan Božji plan i kakva mudrost. Mi, ljudi skloni smo da o delovanju Sv. Duha mnogo polemishemo, delimo se, zamenarujemo ili prenaglašavamo. Naš neprijatelj (đavo) uživa da sluša polemike na ovu temu, kako i ne bi, jer mu je draže "imati posla" sa hrišćanima koji "puno znaju" o Sv. Duhu, nego sa hrišćanima koji su mu se predali, te Ga poznaju i slušaju. Patrijarh Atenagoros je razmišljajući na ovu temu rekao:

- "Bez Svetog Duha je...
- Bog jako daleko,
- Hristos prošlost,
- Evanđelje mrtvo slovo,
- Crkva kulturno-umetničko društvo,
- Autoritet u crkvi oblik vladavine,
- Misija obična propaganda,
- Molitva govorenje duhovima,
- Hrišćanski život robovanje moralu."

U suprotnom, znači da je...

Sa Svetim Duhom...

- Bog blizu, tako stvaran,
- Hristos je sadašnjost - ŽIV,
- Evanđelje je živa reč, koja menja ljude,
- Crkva ima jednodušno zajedništvo,
- Autoritet u crkvi je efikasna pomoć vernima,
- Misija nosi plodove mnogih obraćenja,
- Molitva je žarka i ustrajna,
- Hrišćanski život, je radostan, pun slobode i oduševljenja, te se u toj slobodi služi bližnjima plodnom ljubavlju.

Možda će neko reći da je to utopija. Nije. To bi trebalo biti "normalno stanje crkve". Međutim, da li će ovo postati stvarnost zavisi samo od nas, "hoćemo li se predati potpuno Njemu, drugom Utešitelju ili ne?" (Jov. 14:26, 15:26, 16:7)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

KARAKTERISTIKE HRIŠĆANINA

(1. deo)

Francis A. Schaefer

Tokom vekova ljudi su svoj hrišćanski identitet izražavali raznim simbolima. Nosili su oznake na odeći, lančiće oko vrata ili čak i posebne frizure.

U svemu tome nema ničeg lošeg, dok to ne postane vrsta opsesije. Međutim, postoji mnogo bolje raspoznavajuće obeležje. Obeležje, koje nije bilo izmišljeno da bi se nosilo prigodno, kada to nama odgovara, nego za posebno vreme. To je univerzalno obeležje, koje treba da proživi svu istoriju crkve, sve do drugog dolaska Isusovog.

Kakvo je to obeležje? Neposredno pre kraja svoje službe Isus gleda unapred, na svoju smrt na krstu, na otvoren grob i na uznesenje u nebo. Znajući da se njegov odlazak približava, Isus jasno govori šta će biti hrišćansko obeležje, po kome će se hrišćani raspoznavati:

Deco! Još malo sam sa vama. Tražićete me, i kao što rekoh Judejima: "Kud ja idem vi ne možete doći", to i vama sada govorim. Novu vam zapovest dajem: Ljubite jedan drugoga. Kao što ja vas ljubih, ljubite se i vi među sobom. Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako se među sobom ljubite. (Jovan 13, 33-35)

Treba svako da shvati, da je sasvim moguće biti hrišćanin bez ovog obeležja, ali ako hoćemo da nevernici vide da smo hrišćani, moramo ovo obeležje imati u svojim životima.

Zapovest, što nam je Gospod dao, govori o ljubavi prema drugim hrišćanima, ali treba održati ravnotežu i ne zaboraviti na drugu stranu Isusovog učenja: Treba da volimo sve ljude kao svoje bližnje.

Svi ljudi nose Božji lik. Imaju vrednost, ne zato što su iskupljeni, već zato što su stvoreni prema liku Božjem. Danas ljudi ovo odbacuju, i zato ne razumeju ko su, i šta su. Ne znaju svoju vrednost, a ni vrednost drugih ljudi. Vršte degradaciju vrednosti drugih ljudi i prouzrokuju grozne stvari, kojih smo danas svedoci. Jedna od njih je bolesna kultura, u kojoj se sa ljudima manipuliše kao da nisu

ljudi. Hrišćani treba da poznaju stvarnu vrednost ljudi.

Svi ljudi su naši bližnji, i mi treba da ih volimo kao sami sebe. To treba da radimo na osnovu Božjeg stvaranja. Iako nisu svi iskupljeni, svi su stvoreni na Božji lik i imaju veliku vrednost. Zato treba da se vole, iako to ponekad ima visoku cenu.

Ovo je i smisao priče o milostivom Samarićaninu: Zato što je čovek čovek, treba ga voleti, pa koliko košta da košta.

Znači, kad Isus daje zapovest, da se vole braća i sestre hrišćani, On time ne negira prethodnu zapovest. Ove dve zapovesti nisu protivrečne. Ne treba hrišćane voleti na jedan način, a ostale na drugi način. Ove dve ljubavi nisu protivrečne. Isus je nastojao da nam pokaže kako treba voleti ljude, a kako li je tek bitno pokazivati ljubav prema braći i sestrama? Ako nam je rečeno, da treba sve ljude voleti kao svoje bližnje, koliko je tek važno to pokazivati prema onima, koji su nam naročito bliski, koji imaju istog Oca kroz Isusa Hrista, tako da ljudi sa strane vide tu međusobnu ljubav. Pavle o ovoj dvojnoj vezi govori u poslanici Galatima 6,10:

"Zato dakle dok priliku imamo, da činimo dobro svakome a osobito braći po veri". Pavle ovde ne osporava zapovest o tome da treba svim ljudima dobro da činimo, ali ima značaj i dodatak "a osobito braći po veri".

Ovaj 'dupli' cilj bi trebalo da bude karakteristika našeg hrišćanskog karaktera, naše razmišljanje. Trebalo bi, potpuno svesno, da razmišljamo o tome u svakom trenutku našeg života, da bude stav, koji je vidljiv u našem životu.

Vrlo često ljudi, iskreni vernici, za koje je Biblija istina, odaju sliku prljave ekskluzivnosti upravo naglašavanjem dva čovečanstva, jednog izgubljenog i drugog spašenog; jednog pobunjenog protiv Boga i drugog spašenog kroz Hrista.

Postoje dva čovečanstva, to je istina. Neki ljudi i žene, stvoreni po liku Božjem, su stalno u pobuni protiv Boga, a neki su zahvaljujući neizmernoj Božjoj milosti izmireni sa Njime. Ne gledajući na to, postoji ustvari samo jedno čovečanstvo. Svi ljudi i žene su istog porekla.

Od stvaranja svi nose Božji lik. U tom smislu, svi ljudi su iz jednog tela i jedne krvi.

To znači, da ekskluzivnost dva čovečanstva jeste odmerena jedinstvom svih ljudi i žena. Hrišćani ne smeju voleti svoju vernu braću i sestre na štetu svojih nevernih bližnjih. To nije lepo. Uvek treba da imamo na umu primer milostivog Samarićanina.

Prva zapovest govori da treba ljubiti Gospoda, našeg Boga celim svojim srcem, dušom i umom. Druga zapovest jeste opšta zapovest da se ljube svi ljudi. Shvatimo, da se ova ljubav ne odnosi samo na hrišćane. Ona je mnogo šira. Treba da ljubimo svoje bližnje kao sebe same.

Prva poslanica Solunjanima 3:12 daje takođe, dvostruki značaj: "A vama da umnoži Gospod ljubav koju imate jedan prema drugome i prema svima, kao što je imamo i mi prema vama." Ovde je obrnut redosled. Pre svega treba da se ljubimo međusobno a onda i sve ostale, ali to ništa ne menja na dvostrukom značaju. To pre pokazuje na određenu ravnotežu - ravnotežu, koja nije u praksi automatski održavana.

U 1. Jovanovoj poslanici 3:11 (napisanoj kasnije od evanđelja, koje nosi njegovo ime), Jovan govori: "Jer što vam se kaza i što iz početka čujete, to je da treba da ljubimo jedan drugoga". Godinama posle Hristove smrti Jovan nas u ovoj poslanici ponovo poziva nazad Hristovoj zapovesti napisanoj u Evanđelju po Jovanu u 13. glavi. Jovan ovde poručuje crkvi sledeće: "Nemojte zaboraviti... Nemojte zaboraviti na Njegovu zapovest, koju nam je Isus dao dok je bio na zemlji. To treba da bude vaš znak raspoznavanja."

Ako ponovo pogledamo na ovu zapovest u Evanđelju po Jovanu 13, primetićemo nekoliko važnih stvari. Pre svega, to je naređenje ljubiti posebnom ljubavlju sve stvarne hrišćane, sve nanovorođene hrišćane. Iz Biblijske perspektive nije svako, ko se naziva hrišćaninom, stvarno sledbenik Božji. To naročito važi za našu generaciju. Značaj reči hrišćanin je toliko čest, da ustvari nema nikakvog značenja. Verovatno ni jedna druga reč nije bila toliko omalovažavana, kao što je to bila Božja Reč. Središnja ideja semantike jeste mišljenje, da reč kao simbol nema nikakvog značaja, dok ne dobije neku sadržinu. To je istina. Zato što je reč

hrišćanin kao simbol toliko obezvređena, može imati velik značaj ili potpuno nikakav.

Isus, naravno, ovde govori o ljubavi prema hrišćanima. I ovo je mač sa dve oštrice, jer govori, da treba napraviti razliku između stvarnih hrišćana i onih koji se samo pretvaraju da to jesu, i ni jednog stvarnog hrišćana ne smemo izostaviti. Drugim rečima, obične humaniste i liberalne teologe, koji samo koriste hrišćansku etiketu ili ljude, za koje je odlazak u crkvu samo formalnost, ne možemo računati među stvarne hrišćane.

Međutim, moramo paziti da ne napravimo suprotnu grešku. Moramo uvrstiti svakog, ko je u istorijsko-biblijskoj veri, bez obzira na to da li je član "naše" crkve ili ne.

I kada neko nije stvaran hrišćanin, imamo stalnu odgovornost da ga ljubimo kao svoga bližnjeg. To znači, da ne možemo slobodno reći: "Ovaj čovek, koliko to mogu da presudim, ne spada među stvarne hrišćane i zato ne moram o njemu više da razmišljam, nemam nikakvu obavezu prema njemu." Ni u kom slučaju! Ovaj čovek je obuhvaćen u drugoj zapovesti.

No, postoji nešto još jače. Da bismo to shvatili treba pogledati stih iz Evanđelja po Jovanu 17,21. Usred Hristove prvosveštenečke molitve Isus se molio: "da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi, da i oni u nama jedno budu, da svet veruje da si me ti poslao." U ovoj prvosveštenečkoj molitvi Isus se molio za jedinstvo crkve, jedinstvo koje treba da se vidi pre svega među obraćenim hrišćanima. Isus se nije molio za humanističko, romantično jedinstvo među ljudima uopšte. Stih 9 to sasvim jasno govori: "Ja se za njih molim. Ne molim se za svet, nego za one koje si mi ti dao, jer su oni tvoji." Isus ovde oprezno odvaja one, koji su uzverovali u Boga, od onih, koji mu se još protive. To znači da kada se u 21. stihu moli za jedinstvo, misli na obraćene hrišćane.

Primetimo, da 21. stih govori "da svi jedno budu..." Interesantno, da je tome posvećena ista pažnja kao u 13. glavi, i to se ne odnosi samo na deo obraćenih hrišćana, nego na sve hrišćane. Ne samo na pripadnike istih denominacija, nego da svi obraćeni hrišćani budu jedno.

Sada dolazi onaj deo, koji bi trebalo da nas otrezni. Isus nastavlja u ovom stihu rečima, od

kojih me podilazi strah. Ako se mi hrišćani ne plašimo, čini mi se da nismo dovoljno osetljivi ili dovoljno poštteni, zato što nam ovde Isus daje finalnu apologetiku.

Šta je to finalna apologetika? "...da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi, da i oni u nama jedno budu, da svet veruje da si me ti poslao." Ovo je finalna apologetika.

Poenta u 13. glavi je bila, da ako neki hrišćanin ne pokazuje ljubav prema drugim obraćenim hrišćanima, svet ima prava da pomisli, da on i nije hrišćanin. Ovde Isus govori nešto mnogo ozbiljnije, nešto mnogo dublje. Ne možemo očekivati, da će svet poverovati da je Otac poslao Sina i da su Isusova tvrđenja istinita, i da je hrišćanstvo istinito, ako ne vidi nešto od realnog jedinstva obraćenih hrišćana.

Šta znači ova ljubav? Kako možemo da je učinimo vidljivom?

Pre svega, to znači nešto jako jednostavno. Naprimer, da kada napravim neku grešku i ne iskažem ljubav svom hrišćanskom bratu ili sestri, otići ću do tog čoveka i reći: "Žao mi je." To je prva stvar.

Izgleda vam neobično, što je prva stvar o kojoj govorimo toliko jednostavna? Ako mislite da je to suviše lako, verovatno to nikad niste pokušali da sprovedete u praksi.

Ako nisam u stanju da kažem: "Žao mi je..." kad učinim nekom nešto loše, naročito kad nekoga nisam voleo, još nisam počeo razmišljati o smislu hrišćanskog jedinstva, koje bi svet mogao da vidi. Svet ima pravo da sumnja, da li sam uopšte hrišćanin. I još više, dozvolite da to ponovim: ako nisam u stanju da kažem ovu jednostavnu stvar, svet ima pravo da sumnja, da je Isus bio poslan od Boga i da je hrišćanstvo istinito.

Koliko smo dobro ovo primenjivali u praksi? Koliko često smo, u moći Duha Svetog, hrišćanima u našoj crkvi rekli: "Žao mi je." Koliko smo vremena proveli u razgovoru sa onima iz drugih crkava govoreći: "Žao mi je zbog onog što sam uradio, šta sam rekao, šta sam napisao." Koliko su često dve suprotstavljene grupe, unutar crkve, rekle jedna drugoj: "Žao mi je." To je toliko bitno, da ustvari, iz praktičnih razloga, pripada propovedanju evanđelja. Vidljivo praktikovanje istine i vidljivo praktikovanje

ljubavi, idu ruku pod ruku sa naveštanjem Dobre vesti Isusa Hrista.

Jednu stvar sam primetio u razlikama među stvarnim hrišćanima u mnogim zemljama: To, što deli stvarne hrišćane i grupe hrišćana međusobno, što ostavlja gorčinu koja traje 20, 30 ili 40 godina (ili 50, pa čak i 60 godina u sećanju sinova i kćeri), nije u nadležnosti nauke. Bez razlike, to je nedostatak ljubavi. Te gorke stvari, koje hrišćani izgovore u jeku rasprave, ostanu u mislima kao lepak. I kako prolazi vreme, i razlike među hrišćanima izgledaju manje nego nekad, još uvek su tu te gorke reči, koje smo izgovorili usred (kako nam je to tada izgledalo) dobre i primerene objektivne diskusije. Ove stvari, ovi neljubazni stavovi i reči stvaraju smrad, koji svet oseća u crkvi Isusa Hrista, usred stvarnih hrišćana.

Kada bismo uspeali da pazimo na svoj jezik i govorimo sa ljubavlju; kada osećamo, da se ne možemo dogovoriti kao pravi hrišćani, za pet ili deset godina bi moglo da bude zaboravljena svaka gorčina u srcu. Umesto toga ostavljamo iza sebe ogromne provalije, koje su ustvari prokletstvom za čitave generacije. Ne samo kletvu unutar crkve, nego i kletvu u svetu. Pokazuju to veliki naslovi u hrišćanskoj literaturi, a ponekad to dospe i u svetovne novine. Hrišćani govore jako teške stvari za druge hrišćane!

Svet gleda, sleže ramenima i okreće se sa gnušanjem. Još nije video početak žive crkve usred umiruće kulture. Još nije video početak toga što je po Isusu finalna apologetika, vidljivo jedinstvo među pravim hrišćanima, koji su stvarna braća i sestre u Hristu. Naši oštri jezici, nedostatak ljubavi među nama, ne baš neophodno izražavanje razlika, koje može postojati među hrišćanima, to je ono, što sablažnjava svet. Kolika je to velika razlika od Isusove zapovesti da se pokaže jedinstvo, koje može da vidi svet koji posmatra!

Vidljiva ljubav znači mnogo više, nego reći da nam je žao. Mora to biti stvaran i javni oproštaj, jer kada je teško reći: "Žao mi je", još je teže oprostiti. Biblija, međutim, sasvim jasno govori, da svet mora videti Duha opraštanja u Božjem narodu.

U molitvi Gospodnjoj sam Isus nas uči kako da se molimo: "...i oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim". Od ove molitve, to moramo reći odmah, ne zavisi naše

spasenje. Nije to u nikakvoj vezi sa nanovorođenjem, jer smo nanovorođeni samo na osnovu savršenog Hristovog dela i ničeg više. To je to u vezi sa egzistencijalnim oproštenjem hrišćanina, iz trenutka u trenutak, na osnovu Isusovog dela u nama, da bismo mogli imati potpuno zajedništvo sa Bogom. Reči ove molitve bi trebalo da sve hrišćane vode ka trezvenosti svakog dana: molimo Gospoda da nam omogući iskustvo zajedništva sa Njime u opraštanju drugima. Jedva da jednom godišnje razmišljamo o našem nedostatku opraštajućeg srca u odnosu na Božji oproštaj prema nama. Mnogi hrišćani retko, možda nikad, vezuju svoj nedostatak realnosti odnosa sa Bogom, sa svojim nedostatkom opraštanja drugima, iako možda formalno mole molitvu Gospodnju nedeljom na bogoslužanju.

Moramo uvek iznova priznavati da naše srce nema odnos praštanja prema drugima onoliko koliko bi trebalo. Ipak se u molitvi govori: "...i oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim".

Mi treba da imamo Duh praštanja pre nego druga strana kaže: "Žao mi je". Molitva Gospodnja ne govori da, kada je drugome žao, mi treba da manifestujemo jedinstvo Duhom praštanja. Ne, u nama treba da bude Duh praštanja i bez toga, da drugi čovek uradi prvi korak. Možemo tvrditi da druga strana nije u pravu, ali i pored toga moramo praštati.

Takav Duh praštanja treba da pokazujemo ne samo prema drugim hrišćanima, nego i prema svim ljudima. Naravno, ako se to odnosi na sve, time to dobija na težini među hrišćanima.

Duh praštanja govori o odnosu ljubavi prema drugim ljudima. No, iako govorimo o stavu, stvarno praštanje je vidljivo. Verujte mi, možete pogledati čoveku u lice i odmah znati gde se nalazi po pitanju praštanja. A svet nas posmatra i vidi, da li imamo uzajamnu ljubav, koja prevazilazi granice pojedinih denominacija. Čuje da kažemo: "Žao mi je." a da li vidi i praštajuće srce? Dozvolite mi da ponovim: Naša ljubav neće nikad biti savršena, ali mora biti dovoljna da bi je svet primetio, jer se inače ne uklapa u stihove iz Evanđelja po Jovanu iz 13. i 17. glave. Ako svet ovo ne vidi među hrišćanima, može da zaključi dve grozne stvari a koje ova dva

stih nagoveštavaju: da mi i nismo hrišćani i da Isus nije bio poslan od Oca.

(nastavak u sledećem broju)

Pripremio: Milijašević Branko (St. Pazova)

Biblijski citati su uzeti iz Biblije u prevodu Dr Luja Bakotića.

BOG POTPOMAŽE SVOJ RAD IZLIĆIMA DUHA

A. W. Tozer

"Po pravdi sejte, po milosrđu žanjite, iskrčite sebi novu njivu! Vreme je da tražite Gospoda, dok on ne dođe i izlije na vas pravdu." (Osija 10:12 LB)

Postoje dve vrste zemljišta: krčevina i zemlja izorana plugom. Krčevina je dovoljna sama sebi, zadovoljna, zaštićena od bolnog oranja pluga i drobljenja drljače. Polje, koje tako leži iz godine u godinu postaje odomaćeno mesto za vrane i zmije. Ono je nepromenljivo i priroda ga je kao takvo prihvatila; s njim se može računati da će uvek ostati isto, dok se polja oko njega menjaju iz smeđeg u zeleno, i ponovo u smeđe. Sigurno i neuznemireno ono se lenjo izvalilo na suncu pokazujući sliku uspavanog zadovoljstva.

Međutim, ono plaća strašnu cenu za svoj mir: nikada ne vidi čudo rasta; nikada ne oseća pomeranja i promene u životu, ne vidi čudo kad prsne seme i lepotu žetve žita. Nikada ne upozna plod, jer se boji pluga i drljače.

U direktnoj suprotnosti s takvim poljem je obrađeno polje, koje se predalo opasnostima i izazovima života. Zaštitna ograda oko njega se otvorila da prihvati plug, i plug dolazi kao što plugovi uvek i dolaze: spretno, okrutno, poslovno, u žurbi. Mir je uznemiren vikanjem seljaka i bukom mašinerije. Polje oseća bol promene: uznemireno je, preokrenuto, zgnječeno i smrvljeno, ali posle teškog rada dolazi njegova nagrada. Seme puca na dnevnom svetlu svojim čudom života radoznalo istražujući svet iznad sebe. Svuda po polju Božja ruka je na delu kroz hiljade godina staro i ponovljeno čudo stvaranja.

Postoje i dve vrste duhovnog života: život krčevine i život izoranog zemljišta. Na primer, da bi videli život krčevine, ne moramo ići daleko. Nalazi se među nama u izobilju. Čovek života krčevine je zadovoljan sobom i plodom koji je jednom doneo. On ne želi biti uznemiravan. Na pomenu probuđenja, samoispitivanja i bola prisutnog pri donošenju ploda i mukotrpnog napredovanja - reaguje neobaveznim osmehom. Taj duh izazova ka novom, u njemu je mrtav. Postojan je, "veran," uvek na svom uobičajenom mestu (kao staro polje), konzervativan i pomalo udomaćen u svojoj maloj crkvi, ali je besplodan! On ne raste, ne menja se. On se ogradio, a tim postupkom ograđivanja, ogradio se i od Boga i Njegovih čuda, koja su ostala s druge strane.

SMRVLJEN DA BI DONEO PLOD

Izoran život je život, koji je u činu pokajanja odbacio zaštitnu ogradu i poslao plug priznanja u dušu. Poziv Duha, pritisak raznih okolnosti i nemir besplodnog života se spojo, da bi ponizio srce. Takav život je odbacio zaštitu, napustio sigurnost smrti i zakoračio u izazove i opasnosti života. Nezadovoljstvo, čežnja, skrušenost i hrabra poslušnost volji Božjoj, zdrobila je i slomila zemlju dok ponovo nije bila spremna za seme. Kao i uvek, posle ubiranja ploda, opet dolazi plug. Život i rast su počeli kad je Bog njivu "nakvasio pravednošću." Takav čovek može svedočiti: "A i tu bi nada mno rukama Gospodnja..." (Jezek. 3:22 LB).

U vezi sa te dve vrste života, istorija crkve nam pokazuje dve faze: dinamičku i statičku. Dinamička vremena su bila ona herojska vremena, kad se Božji narod pokretao da vrši Gospodnji nalog i odlazio bez straha, da nosi Njegovo svedočanstvo svetlu. Oni su zamenili sigurnost nerada sa opasnostima Bogom nadahnutog napretka. Nepromenljiva sila Božja pratila je takvo delo. Čudo Božje je išlo tamo kuda i kada je Njegov narod išao. Zaustavilo se, kad se i Njegov narod zaustavio.

Statička vremena bila su ona vremena kad, se narod Božji umorio od borbe i tražio život mira i sigurnosti. I zaposlio se pokušajem da sačuva to što je zaradio tokom onih predivnih vremena kad je sila Božja bila među njima. Biblijska istorija je puna takvih primera.

Avram je upustio u svoju veliku avanturu vere i Bog je išao sa njim. Rezultat je bio: otkrivenja, vidljiva manifestacija Boga, dar Palestine, savezi i obećanja bogatih blagoslova. Zatim je Izrael sišao u Egipat i čuda su prestala sledećih četiri stotine godina. Krajem tog vremena Mojsije je čuo poziv Božji i pošao da izazove ugnjetavača. Vihor sile se pridružio tom izazovu i Izrailj je ubrzo pošao na svoj marš. Dok god je marširao, Bog je slao čuda da mu očisti put. Kad god je plegao poput krčevine, Bog je zaustavio svoj blagoslov i čekao da se Izrailj ponovo dignu, da bi zapovedio Njegovu silu da ide s njime.

To je kratak, ali lep pogled na istoriju Izrailja, a isto tako i Crkve. Dokle god su oni "išli i propovedali," Gospod je radio "sa njima... i potvrđivao Reč čudesima što su je pratila." (Mk. 16:20). Ali kad su počeli da se povlače u manastire i da se igraju građenjem lepih katedrala, pomoć se Božja zadržala, dok se nisu podigli Luther i Wesley i izazvali "pakao". Tada je nepromenljiv Bog izlio svoju silu kao i pre.

U svakoj denominaciji, misionarskom društvu, lokalnoj crkvi ili u pojedinom hrišćaninu deluje ova ista zakonitost. Bog radi, dok god Njegov narod živi odvažno a odlazi kad im više ne treba Njegova pomoć. Čim zatražimo zaštitu od Boga, nalazimo je. Počnemo li graditi zaštitni zid od talenata, zakona, statuta, ugleda, rodbinskih veza i mnoštva posrednika i pomoćnika koji će izvršavati naše zapovesti, odmah će nastati paraliza koja će završiti jedino smrću.

ČUDA IDU ZA PLUGOM

Sila Božja dolazi jedino tamo gde je pozvan i prihvaćen plug. Ona se oslobađa u Crkvi jedino kad Crkva nešto radi. Rečju "raditi" ne mislim samo na aktivnost. Crkva ima mnogo aktivnosti, ali u svim svojim aktivnostima ona je uglavnom jako pažljiva, da svoju krčevinu ostavi nedirnutu. Ona je pažljiva u ograničavanju svoje aktivnosti unutar strahom obeleženih međa potpune sigurnosti. Zato je besplodna; ona je sigurna, ali je krčevina. Pogledajte danas oko sebe i vidite gde se događaju Božja čuda sile. Nikada u školi gde je svaka misao za studenta pripremljena, da je prihvati bezbolno i iz druge ruke; nikada u verskoj instituciji gde su tradicija i navika već odavno veru učinile nepotrebnom; nikada u

staroj crkvi gde spomen-ploče vise nad nameštajem donoseći tiho svedočanstvo slave, koja je jednom tu postojala.

Primetio sam u misionarskom društvu, s kojim sam mnogo godina bio u vezi, da je sila Božja uvek lebdela nad našim poduhvatima. Čuda su bila sastavni deo naših napredovanja, a stala bi kada smo bili zadovoljni sobom, i stajala bi do ponovnog napredovanja. Verovanje u silu ne može spasiti pokret od jalovosti. Mora postojati i delovanje sile, ali ja sam zabrinutiji sa delovanjem te sile u lokalnoj crkvi i kod pojedinaca. Pogledajte onu crkvu gde je nekad bila uobičajena i očekivana stvar videti puno ploda, koja sada tamo ima malo ploda ili ga uopšte nema, pa sila Božja kao da je tamo neodlučna. U čemu je problem? Bog se nije promenio, niti se Njegov plan za tu crkvu promenio. Ne, crkva se promenila! Malo samoispitivanje će otkriti, da su ona i njeni članovi postali krčevina. Ona je prošla kroz prve "trudove" i prihvatila laganiji način života. Ona je zadovoljna svojim bezbolnim programom, sa dovoljno novca da plati svoje račune i sa članstvom koje je dovoljno veliko da osigura njenu budućnost. Njeni članovi ne traže više vodstvo, nego sigurnost u borbi između dobra i zla. Ona je postala škola umesto kasarna. Njeni članovi su nesvršeni "večiti" studenti, a ne vojnici. Oni proučavaju iskustva drugih, umesto da traže nova vlastita iskustva. Jedini put do sile za takvu crkvu je da prestane sa sakrivanjem i da još jednom pođe putem poslušnosti, koji je prožet opasnostima i izazovima. Njena sigurnost je njen smrtni neprijatelj. Crkva, koja se boji pluga piše svoj vlastiti grobni epitaf. Crkva, koja koristi plug ulazi na put probuđenja.

SILA NA DELU

Da bismo napredovali, potrebna nam je sila. Kako je "sila" reč koju mnogi koriste, a neki i pogrešno, dopustite mi da vam objasnim šta ja smatram u vezi sa tim pojmom.

Mislim na delotvornu energiju, koju Bog poseduje - u biblijskom i u postbiblijskom vremenu, oslobođenu u Crkvi i u prilikama koje je okružuju i koje je čine plodnom u radu i nesavladivom pred neprijateljima. Čuda? Da! Odgovori na molitvu? Posebna predviđanja? Sve to - a još i više.

Sve je to sumirano u rečima evanđelja po Marku: "A oni odoše i počеше propovedati svuda. Gospod je s njima delovao i potvrđivao Reč čudesima što su je pratila." (16:20 LB). Čitava Dela apostolska, kao i izvrsna dela crkvene istorije od novozavetnog vremena, produženje su tog stiha.

Pod silom smatram božansko nadahnuće, koje pokreće srce i nagovara slušatelja da se pokaje i veruje u Hrista. Nije reč o rečitosti. Nije reč o logici. Nije reč o dokazivanju. Ništa od toga, iako može biti prisutno kod bilo kog od navedenih pojmova, zajedno. Ono prodire više od misli, uznemiruje više od savesti, uverava više od razuma. To je nežno čudo koje prati pomazano propovedanje; tajanstveno delovanje Duha na duh. Reči u drugom poglavlju Jevrejima stoje kao opomena nevernim hrišćanima našeg vremena: "...Bog (je) istovremeno potvrdio čudesnim znakovima, raznim silnim delima i darovima Duha Svetog koje deli po svojoj volji." (2:4).

NEOPTEREĆENI PREDRASUDAMA NAUKE

Nezainteresovani posmatrač, koji nije opterećen doktrinarim predrasudama i razlikama crkvi, sigurno će iz Svetog pisma razumeti da Bog želi napredovati u svom radu među ljudima i to žarkim izlivima Svetog Duha na svoj narod, već prema potrebi i pripremljenosti da Ga prihvate.

Ovu izjavu dajem znajući, da će jako isprovocirati neke učitelje. "Nije duhovno," kažu oni, "moliti danas za izliće Svetog Duha i očekivati ga. Duh je bio izliven jednom zauvek na dan Pedesetnice i nije napustio Crkvu od tog vremena. Moliti za Svetog Duha sad znači ne obazirati se na istorijsku činjenicu dana Pedesetnice." To je argument, u mnogim zajednicama uspešan baš u gušenju revnosti i utišavanju molitvi, koji se koristi da bi se obeshrabrilo isčekivanje. Postoji prividna logika i osećaj sigurnosti u tom argumentu "ispravnog verovanja", ali sve je to u suprotnosti sa Božjom Rečju a takođe i u neskladu s delovanjem Božjim u istoriji Crkve.

ISPUNJENI DUHOM - I PONOVO ISPUNJENI

Biblija neopravdava ovu obeshrabrujuću nauku o blagoslovu jednom-za-svagda. Naprotiv, ona nas ohrabruje da očekujemo "kiše blagoslova" i "po suvoj zemlji potoke." (Isa. 44:3). Duh je ispunio ne samo onu prvu grupu od sto i dvadeset, nego i druge, jer bi inače blagoslovi tog iskustva prestali sa smrću poslednjeg člana prvobitne zajednice. Sve to izgleda dovoljno prihvatljivo, ali imamo čak i sigurniju reč Svetoga pisma. Ubrzo posle dana Pedestnice, grupa vernika se sastala u molitvi da dobije snagu i silu, da bi se mogli suočiti s nevoljom i dobiti pomoć Božju. "Dok su se molili, potrese se mesto na kojem behu skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga te neustrašivo počеше propovedati reč Božju." (Dela 4:31 LB). Neki od njih su zasigurno bili prvobitni članovi ispunjeni na dan Pedesetnice. Teško je zamisliti da je Bog delovao suprotno svojoj vlastitoj volji, ispunjavajući ih ponovo nakon dana Pedesetnice. Još su i druga izlića zabeležena u Delima 8, 10 i 19. Sve se to dogodilo nekoliko godina posle prvobitnog delovanja.

DELJENJE DUHA SVETOGA

Ukratko, Novi zavet uči da je izliće na dan Pedesetnice bilo istorijski početak perioda, koji je trebalo da karakteriše neprestano izlivanje Svetog Duha. Kroz proroka Joila, Bog je dao obećanje, da će u poslednjim danima izliti od svoga Duha na svako telo. To Božje obećanje o izliću sile bilo je određeno za Crkvu tokom čitavog njenog zemaljskog života, a potvrđeno nam je zapisanim događajima ovog veka. Snažan pokret nazvan "reformacija" jurio je misionarskom aktivnošću iznenada provaljujući vatrom probuđenja u zajednicama i nacijama. Znak vatre ukazivao je da Bog napreduje. U ovim danima u kojima živimo postoje dokazi da Bog još uvek izliva svog Duha na ljude. Ta silna delovanja se mogu objasniti kao nova poglavlja u Božjoj nezavršenoj Knjizi - Delima Duha Svetog. Ako Bog želi izliti svog Duha na nas, što hrišćani i crkve u većem broju ne primaju iskustvo sile kao u ranoj Crkvi? Neki su to primili, što je radosno potvrđeno, ali zašto je broj tako malen? Kad je naredba jasna i obećanje sigurno, šta nas sprečava? Jedna od prepreka što ne primimo silu je široko rasprostranjen strah od iskazivanja

emocija u verskom životu. To je otišlo tako daleko, da je postalo paranoična fobija mnogim razumnim ljudima. Stoga, oni kleče i mole uz onog koji moli, čitavo ga vreme upozoravajući protiv izliva emocija kao protiv samog đavola. Biblijski učitelji napadaju osećanja sve dok se ne postidimo priznajući, da smo telesni i vođeni niskim - neduhovnim mislima. U modernom učenju se emocije i vera suprotstavljaju jedno drugom, a slušaču je dato na znanje da je svako ispoljavanje emocija ako ne telesno onda prosto, i treba ga sprečiti po svaku cenu. Iako taj anti-emocionalizam podržavaju neki dobri ljudi u prilično pravovernoj sredini, ipak je to jedno neopravdano zaključivanje a ne nauka Svetog pisma.

Gde je u Bibliji za osećanja i veru rečeno da su u suprotnosti? Činjenica je da vera stvara osećanje kao što i život stvara pokrete. Istina je da možemo imati osećanja bez vere, ali nikada ne možemo imati veru bez osećanja. Vera, kao jedno hladno i bezosećajno svetlo, potpuno je nepoznata u Svetom pismu. Vera biblijskih heroja, nabrojanih u Knjizi Jevrejima sigurno je budila osećanja i dovela do pozitivnog delovanja u vođstvu njihove vere. Izjava, obećanje i upozorenje uvek stvaraju odgovarajuće uzbuđenje osećanja u srcu vernika. Noje se "pobojao", Avram se "obradovao" i "pokorio". Knjiga Dela apostolskih je gotovo puna vesele radosti. Možda je sve to sažeo Pavle kad je pisao Rimljanima: "Kraljevstvo se Božje nije jelo i piće nego pravda i mir i radost po Duhu Svetome." (Rim. 14:17). A Petar kaže: "...verujete radujući se neiskazivom i slavnom radošću." (1. Pet. 1:8).

TELESNA PRETERANOST

Druga prepreka je strah od fanatizma, i instinktivna odbojnost prema telesnim preterivanjima i glupom, nedisciplinovanom ponašanju nekih, koji za sebe tvrde da su postigli visok duhovni nivo. Oni su zatvorili vrata životu sile mnogima od Božje dece. Takve žrtve treba poučiti, da je Sveti Duh, Duh Isusov, i da je On drag i lep kao sam Spasitelj. Potrebno je imati na umu Pavlove reči: "Jer nam Bog ne daje duha straha, neko snage, ljubavi i mudrosti." (2. Tim. 1:7 LB). Sveti Duh je lek za fanatizam a ne njegov uzročnik.

Sledeća stvar koja uveliko sprečava Božji narod je tvrdoća srca koju uzrokuju

propovednici, koji bez Svetog Duha neprestano propovedaju o Duhu. Nema tako hladne nauke kao što je nauka o Duhu kada potiče iz hladne pasivnosti i lične nevere. Slušaoci će u dosadnoj apatiji prestati da slušaju poziv na ispunjenje Duhom, osim ako Duh sam ne da podsticaj kroz govornika! Oni će osetiti nedostatak i otići tupa srca. Nema opozicije u vezi sa istinom, ali postoji nesvesna reakcija na nestvarno.

Zatim, hteo bih spomenuti još jednu stvar, koja jasno sprečava vernike u upoznavanju silu Svetoga Duha. Kada postaju svesniji svoje potrebe za silom Duha; ispreči se navika govornika, da odgovara: "Uzmi to po veri". Činjenica, da blagoslovi kajanja treba da budu prihvaćeni po veri, ponavlja se čitavim Novim zavetom. Ona je osnova teologije izbavljenja, i svako odstupanje od nje je kobno za istinsko iskustvo jednog hrišćanina. Pavle je naglašeno učio, da je Duh primljen po veri i opominje one koji uče drugačije. Gledajući površno, to zvuči kao zdravo uputstvo onima koji traže da "uzmu po veri", ali tu je nešto pogrešno. Možda se neko pita, znače li reči "po veri" isto kada ih koriste moderni učitelji, kao i kad ih je koristio Pavle. Primećuje se oštra razlika između Duhom ispunjenog hrišćanina iz Pavlovog vremena i mnogih danas, koji tvrde da jesu ispunjeni Duhom. Pavlovi obraćenici su primili Duha po veri, ali su Ga oni zaista i primili. A sad hiljade prolaze kroz to stanje da Ga uzimaju po veri, ali svojom neprestanom slabošću pokazuju da Ga ne poznaju u stvarnoj sili - nemaju Ga!

VERA - ŽIVA I GORUĆA

Izgleda da imamo problem i sa našim poimanjem vere. Vera, kakvu je Pavle video, bila je živa, goruća i vodila je ljude do predanja i pokoravanja Hristovim zapovestima. Vera u naše vreme često ne znači ništa više, do razumski pristanak na nauku crkve i njene običaje. Mnogi su uvereni o svojoj potrebi za silom, ali ne i voljni proći kroz bolnu borbu smrti starog života, pa se sa olakšanjem okreću k toj "uzmi-po-veri" nauci, kao izlazu iz svoje poteškoće. To spasava njihove obraze i omogućuje da idu dalje sa pravim Izrailjom. No, oni su ti koji su "izmešani u gomili" (tj. "kamen u cipeli"), koji usporavaju napredak crkve i uzrokuju najviše nevolja kad stvari postanu tesne. Ako oni ne

vide drugačije i odluče da idu težim (uskim) putem, osuđeni su da provedu ostatak svoga života bez sile u hroničnom razočarenju.

Setite se, da niko nikad nije primio silu Svetoga Duha a da toga nije bio svestan. Sveti Duh se uvek pojavi u unutrašnjoj svesti. Bog će izliti od svog Duha na nas u odgovoru na jednostavnu veru; ali stvarna vera koja Ga prima, praćena je dubokim siromaštvom duha i silnom čežnjom srca i sama će sebe iskazati kroz silni vapaj, traženje i suze.

JUSTIN MUČENIK

James C. Hefley

"Ti hrišćani stvarno jedu ljudsko meso!"

"Istina je. Jedan korintski trgovac pričao mi je kako je jedna skupština zaista ubila čoveka i napila se njegove krvi."

Justinovo srce stezalo se kad je čuo te optužbe protiv prezrenih sledbenika Nazarenaca.

"A i neke sramne stvari čine u potaji. Upotrebljavaju tajne lozinke i sreću se na svojim obredima o ponoći u pećinama. Kažem ja, što ih se pre Carstvo otarasi, to bolje!"

Justin, mladi filozof drugog veka, okrenuo se i udaljio od skupštine. Koliko je puta čuo slične optužbe protiv hrišćana! I sve donedavna im je verovao.

Živeći samo sto godina nakon Hristova raspeća, bio je svestan toga da je hrišćanstvo ilegalna vera, jer su carevi dali reč da neće legalizovati štovanje ne rimskih bogova. To je bila osnova po kojoj je ispovijedanje Hrista bilo kažnjivo. Hrišćani su govorili o carstvu, a rimski vladari su se pribojavali šta bi se sve moglo desiti, kada bi previše ljudi postali hrišćanima.

No, Justina su hrišćani duboko potresli. Oni su otvoreno priznavali svoju veru, čak i kad je to značilo ostati bez glave, ili biti bačen u kazan vrelog ulja. Njihov pobožan život počeo je iz korena čupati njegove sumnje, sve dok napokon nije mogao reći: "Neka se srame oni koji okrivljuju nevine zločinima svojim i svojih

bogova." Ali premda se mladi filozof sve više priklanjao ilegalnoj veri, nije bio posve spreman da napravi onaj korak, koji će ga učiniti najvećim braniteljem hrišćanstva i dati mu mesto u istorijskoj aleji mučenika.

Justin je rođen u Flavia Neapolisu, u Samariji, oko 100. godine - to je približno vreme smrti apostola Jovana, koji je umro u progonstvu. Justinov otac Priscus imao je latinsko ime, a deda Bakhus - grčko. Kao mladić nasledio je pristojno bogatstvo zajedno s nezasićenom željom da nađe krajnju istinu. Može li čovek spoznati Boga? Mogu li se zadovoljiti najdublje žudnje njegove duše? Justin je odlučio da svoj život posveti tim istraživanjima i stavljajući na se otrcane ogrtač, koji ga je obeležio kao filozofa, krenuo je na svoje putovanje.

"Pouke o Bogu su nepotrebne", rekao mu je stoički učitelj. Stoici su naučavali da je "svet Božje telo". Zbog toga su smatrali da je ludost istraživati i tragati za Bogom. "Vrlina je važna", tvrdili su. Justin je žalosno nastavio svoj put dalje.

"Hajde da se prvo dogovorimo za moju platu, a onda ćemo zajednički studirati," rekao je peripatetički učitelj kada mu se Justin obratio. Peripatetici su nastavljali Aristotelovu filozofiju, a Justin je mislio da bi mu možda oni mogli pomoći u istraživanju. Međutim, utučen se povukao, osećajući da tog čoveka zanima prvenstveno i samo njegov novac.

Privukao ga je slavni pitagorejski učitelj. "Želeo bih postati vaš učenik", rekao mu je mladi Justin pun nade. "Ti, dakle, želiš otkriti sretan život?" Kad je Justin to potvrdio, učitelj je nastavio: "Onda, poznaješ li muziku, astronomiju i geometriju?" "Ne", priznao je otvoreno Justin. "Tada ne mogu da te prihvatim za svoga učenika", odvratio je učitelj.

Justin je otišao obeshrabren. Da li je neophodno da pređe dug put pripremnog školovanja, ne bi li bio kadar upoznati Boga? Tada je dočuo o platonistu, koji je doputovao u njegov grad. "Taj će me čovek poučavati", uveravao je sam sebe.

Za neko ga je vreme platonizam oduševljavao, ali nikad nije zadovoljio njegovu žudnju da spozna Boga. "Napusti svet i postat ćeš poput Boga," naučavao je

Platon. "Odbaci telesnu tamnicu i teži da se vratiš u svet čistog duha." Justin je žestoko pokušavao da se odrekne svojih telesnih želja, ali praznina duše i dalje je ostajala.

Tada je počeo zapažati prezrene hrišćane - naročito način na koji su se suočavali sa smrću. Što je više posmatrao njihovo hrabro držanje i volju, da radije podnesu strašnu smrt nego da odbace Hrista, to je više nalazio simpatiju za njihovu stvar.

U vreme dok je živio u Efezu, otišao je na šetnju u pusto polje nedaleko od obale. Dok je koračao tamo amo, primetio je nekog starca. Prišao mu je i ispitivački posmatrao čoveka.

"Poznaješ li me?", upitao ga je starac.

"Ne", odgovorio je Justin.

"Zašto me onda netremice posmatraš?"

"Nisam očekivao da ću nekoga sresti na ovom mirnom mestu."

"Došao sam da potražim neke svoje ukućane, koji su me napustili. Ali zašto si ti tu?"

"Tu sam da bih vežbao svoj razum", glasio je Justinov odgovor.

"Da li filozofija daje radost?" upitao je starac.

"Da", potvrdio je Justin.

"Ali šta je filozofija i radost, mladiću?" Justin je odvratio: "Filozofija je potpuno poznavanje stvarnosti i jasna percepcija istine. Radost je nagrada od takva znanja i mudrosti."

"Ali što ti nazivaš Bogom?"

"Nepromenljiv uzrok svih drugih stvari," bila je Justinova spremna definicija iz filosofije.

"Dakle, može li iko upoznati Boga a da ne dozna od onoga, koji ga je video? Filozofi ga nisu niti videli niti čuli. Kako mogu ispravno prosuđivati?"

Justin je odgovorio navodeći Platonovo gledište. "Bog se može poznati samo umom, a i onda samo kad je um čist i teži dobru."

"Ja bi te uputio učiteljima starijim od filozofa, koji su govorili nadahnuti Svetim Duhom i

predskazivali budućnost. Oni su se dokazali u svojim proročanstvima i čudesima."

Justinu se sviđao poverljiv način na koji je starac govorio.

"Moli pre svega, da se vrata svetlosti otvore za tebe", nastavljao je starac. "Te stvari ne mogu opaziti ili shvatiti svi, nego samo onaj čovek kome Bog i Hrist dadu mudrosti."

Justin nikada više nije video vremešna čoveka, ali je kasnije zapisao: "Smesta se upalio neki oganj u mojoj duši i obuzela me ljubav za proroke i one ljude koji su Hristovi prijatelji; i dok su njegove reči odzvanjale u mom umu, otkrio sam da je samo ta filozofija pouzdana i korisna.

Justin još nije potpuno odbacio svoj filozofski plašt. Smatrajući hrišćanstvo jedinom istinitom filozofijom, krenuo je na to da druge obrazovane ljude privede Hristu. Kad bi ga ljudi spazili odevena u njegovu mislilačku odeću, obično bi govorili: "Zdravo, filozofe!" To mu je osiguravalo lepu mogućnost, da im govori o Hristu i istini koja je u Njemu.

Justin se krstio i postao putujući učitelj. Ne postoji zapis da se ikada zareديو. Uskoro je postao poznata osoba u raznim crkvenim zajednicama Efeza, Aleksandrije i Rima. Nikada se nije ženio, nego se posve posvetio putujućem poučavanju.

Njegovo najvažnije delo bilo je odbrana hrišćanstva pred klevetnicima i progoniteljima. Kletve protiv hrišćana odjekivale su po jevrejskim sinagogama. Rabini su zabranili svaku raspravu o verskim temama s tim prezrenim ljudima, ali se Justin u svojem Dijalogu s Tryphom dohvatio s vođama jevrejske opozicije, zapanjujući ih svojim poznavanjem Starog zaveta. Svedočio je Jevrejima pozivajući se na njihov Zakon, da je Isus prorokovani Mesija.

Najopasniji protivnik hrišćana bila je, ipak, država. Antonije Pio vladao je Rimom, kad je oko 150. godine Justin pisao svoju Prvu apologiju. "Illegalna vera", koja se pokazala tako moćnom da su rimski hramovi opusteli. Zanemareno je štovanje državnih bogova. paganski sveštenici i senatori vikali su: "Uništite ih!" Hrišćani su bezbožnici", optuživali su ih. "Njihova vera nema hramova, oltara ili žrtava."

Filozofi, paganski sveštenici, umetnici i trgovci pridružili su se borbi, jer je počela da im izmiče zarada. Verski šarlatani, koji su zarađivali vraćanjem i čarobnjaštvom, moćno su osetili hrišćansku konkurenciju. "Previše je mušterija izgubljeno radi ateista", jadikovali su. Okrivljavali su hrišćane kad bi došlo do poplave, potresa ili prirodne katastrofe. "Stari nas bogovi kažnjavaju što smo dopustili Hristovim sledbenicima, da se razmnože", upozoravali su paganski sveštenici.

Justin ne štedeći sebe, se upuštao u borbu. Izazivao je careve, osuđivao lažne filozofe i pobijao optužbe onih, koji su širili izmišljotine o hrišćanima.

"Nije pravedno osuđivati hrišćane radi samog imena, a ne saslušati njihove razloge", napisao je u Prvoj apologiji, koju je uputio Antoniju Piju. "Hrišćani nisu ateisti: oni štiju Boga Oca, Sina i Svetoga Duha. Država nema razloga za strah od njih. Hristovo carstvo nije od ovoga sveta. Rim nema boljih podanika od hrišćana. Pogledajte na promenu njihovog karaktera i života, otkad su napustili štovanje lažnih bogova i demona. Oni redovno plaćaju poreze, daju siromasima, klone se kletvi i vole sve ljude."

I Gotovo deset godina kasnije Justin je napisao svoju Drugu apologiju, koju je uputio caru Marku Aureliju. Ovde izjavljuje da se "zli ljudi i demoni ujedinjuju kako bi uništili hrišćane." Govori o dvojici hrišćana koji su pre nekoliko dana kažnjeni samo zato što su ispovedali Isusovo ime. Godine 163. Justin je s nekolicinom hrišćana priveden Rustiku, rimskom prefektu. Jedan izveštaj iz crkvene istorije čuva uspomenu na taj sudski proces.

"Smesta da ste iskazali štovanje bogovima i potčinili se caru", rekao je sudija Justinu i njegovim prijateljima.

"Štujući Hrista, nikome ne činimo zlo", rekao je Justin u ime cele grupe.

Sudija se podrugljivo nasmeši: "Koje je vaše glavno versko načelo, jadniče?"

"Mi verujemo u jednoga Boga i Isusa Hrista, Njegovoga Sina", ponizno je odgovorio Justin.

"Gde se okupljate?"

"Gde ko odabere i može. Hrišćanski Bog nije ograničen prostorom."

"A gde obavljate bogoslužjenje", nastavljao je sudija, još uvek smešeći se.

"Kod nekog Martina, kod Timiotinskog kupališta", rekao je Justin ljubazno svom tužitelju. Još je dodao: "A ako bi neko došao k meni, ja bi mu saopštavao doktrinalne istine hrišćanske vere."

"Nisi li ti onda hrišćanin?" upitao je Rustik.

"Da", glasio je filozofov glasan odgovor. Sudija je saslušao petoricu Justinovih prijatelja - troje Rimljana, jednu ženu i jednog roba. Vraćajući se opet Justinu, upitao ga je: "Ako budeš mučen i bude li ti odrubljena glava, veruješ li da ćeš otići u nebo?"

Justin je sa sigurnošću odgovorio: "Ja to znam i potpuno sam u to uveren."

"Naređujem vam, da prinesete žrtvu rimskim bogovima", zagrmio je Rustik.

"Ali ni jedna časna osoba ne prelazi iz pobožnosti u bezbožnost", odvratio je mirno Justin.

"Ako ne poslušate, bit ćete nemilosrdno kažnjeni", pretio je sudija.

"Učini šta hoćeš", odgovorili su Justin i njegovi prijatelji. "Mi smo hrišćani i ne prinosimo žrtve idolima."

Više ih nisu saslušavali. Rustik je izrekao uobičajnu kaznu mučenja i odsecanja glave. Justin i njegovi prijatelji odvedeni su u smrt

I tako je skončao filozof, koji je uspeo u svojoj potrazi za istinom i bio smaknut, jer je odbio da se odrekne svoje vere. On je hrabro branio hrišćansku stvar po celom carstvu. Sastavio je dve Apologije i jedan Dijalog, dela koja sadrže mnoštvo informacija o životu i bogoslužjenjima rane crkve, što je osamnaest vekova kasnije postalo klasika hrišćanske književnosti. Svojom smrću, Justin, sin Priscusov, stekao je sebi novo ime - Justin mučenik.

Danas Justina smatraju najvećim između ranih apologeta i branitelja istine. Njega su vođe crkve, poput Ireneja i Tertulijana iz

narednog pokoljenja čvrsto sledile kao uzor. On je bio pionir u utiranju puteva iz grčko-rimske filozofije u hrišćansku veru, jer je lično otkrio da je Isus Hrist jedini put, istina i život.

(Prema knjizi: Heroes of the faith. James C. Hefley)

KRISTOVO USKRSNUĆE

*Davor Edelinski (Zagreb,
Hrvatska)*

Prije otprilike 2000 godina rodio se jedan neobičan čovjek. Neobičan, jer se nazivao Božjim Sinom. Bilo je onih, koji su ga smatrali idealistom. Bilo je i drugih, koji su ga smatrali lašcem i šarlatanom. Neki su ga smatrali običnim luđakom, pa čak su mislili i da je opsjednut zlim duhovima. Bilo je, međutim, i onih, koji su verovali njegovim riječima i smatrali ga Bogom, Stvoriteljem i Otkupiteljem od grijeha - Mesijom. Svojim je djelima, taj čovjek, Isus iz Nazareta, pružao brojne dokaze u prilog vjerovanju ovih posljednjih: činio je čuda, proricao budućnost, iscjeljivao bolesne, čak je i nekoliko umrlih oživio, i to ne medicinskim sredstvima. Jedna od stvari o kojima je prilično često govorio bilo je ispunjenje Mojsijevoga zakona – zakona koji je Bog dao izraelskom narodu – u Njemu samome. Govorio je o tome, da će ga bezbožnici uhvatiti i ubiti, a da će on trećega dana ustati iz mrtvih. Tako je i bilo. Njegovi učenici nisu shvatili te riječi sve dok im se nije ukazao nakon svoje smrti, pokopa i uskrsnuća, ali su ipak shvatili. Poslije su se pojavili mnogi, koji su željeli osporiti istinitost tvrdnji onih, koji su svjedočili da je Isus Nazarećanin ustao iz mrtvih; da je bio mrtav, a sada je živ. Govorili su da su zapravo učenici ukrali njegovo tijelo pa počeli pričati bajke, no to jednostavno nije bila istina, jer je Isusov grob bio pod jakom stražom. Potom su govorili da su se Isusove riječi ostvarile, ali u nekakvoj duhovnoj, alegoričnoj sferi; da je Isus živ u sjećanjima onih koji su ga poznavali. Međutim takve su priče najobičnije besmislice. Od toga su se vremena pojavili mnogi koji su željeli osporiti činjenicu da je Isus uskrsnuo, a i dan-danas svijet obiluje njima, no nikome to nije pošlo za rukom. Naprotiv, mnogi koji su pokušali naći znanstvene dokaze da Isus nije uskrsnuo, na kraju su pali na koljena i zamolili uskrsloga

Krista, da im oprostí grijehe! Nema tu, naime, nikakve alegorije: u Bibliji je pisano da je Isus uskrsnuo, a to ne znači ništa drugo, nego upravo to što piše: da je Isus uskrsnuo! Bilo bi puno manje problema i na svijetu i u crkvi kada bi ljudi čitali Bibliju onako kako piše, ne namećući joj svoja kvaziproduhovljenja, a često i vrlo duhovita shvaćanja. Čujmo što Biblija ima za reći.

Luka 23,44-24,8 :

44 "Bilo je već oko šestoga sata kad nastane tama po svoj zemlji do devetoga sata. 45 Pomrča sunce, a hramski se zastor razdrije po sredini. 46 Tada Isus vikne jakim glasom: 'Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.' To reče i – izdahnu.

47 Kada stotnik vidje što se dogodi, poče slaviti Boga i reče: 'Zaista, ovaj čovjek bijaše pravednik!' 48 Sva svjetina što se bijaše skupila da prisustvuje tom prizoru, kad vidje što se dogodi, vrati se kući udarajući se u prsa.

49 Podalje su stajali svi njegovi znanci. A tako i žene koje su ga pratile od Galileje i sad to gledale.

50 Uto neki čovjek imenom Josip, vijećnik, rodom iz judejskoga grada Arimateje, dobar i pravedan čovjek – 51 on ne bijaše odobrio odluke i djela drugih – koji je očekivao kraljevstvo Božje, 52 dođe k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. 53 Zatim ga skinu, zavi ga u platno i položi u grob, izduben u pećini, gdje još nitko nije bio položen. 54 To bijaše dan Priprave, i subota je već osvitlala.

55 Međutim, žene koje bijahu došle s Isusom iz Galileje pratile su to te vidjele grob i kako bi položeno Isusovo tijelo. 56 Potom se vratiše te pripremiše miomiris i pomast. U subotu se nisu micale prema propisu Zakona.

24 1 U prvi dan sedmice, vrlo rano, žene dođoše na grob, noseći miomiris koji bijahu pripremile. 2 Nađoše kamen odmaknut s groba. 3 Uđoše, ali ne nađoše tijelo Gospodina Isusa. 4 I dok su stajale zbunjene, najedanput im pristupiše dva čovjeka u blistavu odijelu. 5 Njih spopade strah te oboriše pogled na zemlju, a oni im rekoše: 6 ' Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje! Uskrsnuo je! Sjetite se kako vam je

govorio dok još bijaše u Galileji: 7 'Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika i da bude razapet te da uskrsne treći dan!' ' 8 I one se sjetiše njegovih riječi."

Uskrsnuće Isusa Krista jedan je od najključnijih događaja o kojima Biblija piše, čak bih se usudio reći da je najključniji. Zašto? Zato što je Isusovo uskrsnuće označilo konačno razrješenje jednoga dugoga rata kozmičkih razmjera, rata koji se odigravao u nebeskim sferama, ali ne alegoričnim, nego itekako stvarnim, rata između Boga i sotone. Nije to rat između dobra i zla, između dva relativna filozofska pojma koji postoje da bi jedan drugoga uravnotežili. To je rat između dobroga i pravednoga Boga i zlog otpadnika sotone, koji se drznuo izjednačavati se sa Bogom i pobuniti se protiv njega.

Uskrsnuće Isusa Krista predstavlja temelj kršćanske vjere. Da Krist nije uskrsnuo, kršćanska crkva ne bi imala apsolutno nikakav osnov za svoje postojanje. Nikakav. Ni sva ona čuda i ozdravljenja ne bi bila dovoljna. Apostol Pavao je napisao vjernicima u korinškoj crkvi (1. Korinćanima 15,14.17): "Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i vaša vjera... A ako Krist nije uskrsnuo, bez ikakve je vrijednosti vaša vjera; vi ste još u svojim grijesima." Bez Kristova uskrsnuća se Kristova crkva ne bi niti održala, jer su tek par desetljeća nakon njega kršćani bili izloženi stravičnom Neronovom progonu. Cezar Neron je bacao kršćane lavovima, to je njemu i Rimljanima, čini se, predstavljalo odličan oblik zabave. I ne samo to, već je i na razne druge načine brutalno mučio i ubijao kršćane; a crkva je opstala. Ne samo opstala već i narasla. Kako to? Jediní odgovor koji smatram smislenim jest taj da je Krist uskrsnuo i da je bio sa svojim učenicima, kako je i obećao. Gledajte, tu se dijelom radilo i o ljudima koji su u vrijeme Kristova ubojstva i uskrsnuća mogli biti stari i trideset godina i koji su jako dobro bili upoznati sa svim tim događajima. Među njima je jako lako moglo biti onih, koji su osobno vidjeli uskrsloga Krista. Smatram, da je to jedini mogući razlog zbog kojeg nisu pljunuli na Krista, rekli da je to sve obična izmišljotina i bili pošteđeni arene sa lavovima. Ne vjerujem da bi itko od njih pristao na takvu smrt, a da nije bio apsolutno uvjeren u istinitost svojih uvjerenja.

Krist je uskrsnuo i to je povijesna činjenica. Zašto inače brojimo godine od Krista i po Kristu, ako ne zbog toga što se pokazalo da se ne radi o običnom, prosječnom čovjeku?

Zašto je Krist uopće umro? Zašto je dao da ga prijatelj izda, proda, i da ga na namještenom suđenju osude na smrt, i to bez neke naročite optužnice? Zato što je bio uvjeren u svoje ideale? Koje ideale? Isusovo glavno učenje je bilo vezano za oprostjenje grijeha u Njemu samome kao Božjem Sinu. To je bio Isusov "ideal". Kakvoga bi smisla taj ideal imao da su Isusa ubili i da se njegove kosti i dan-danas mogu naći u grobu gdje je pokopan? Nikakvog! Isus nije bio idealist, već je otkrivao istinu od Boga. Govorio je kako se ljudi trebaju vladati jedni prema drugima, prema Bogu; kako trebaju živjeti. Učio je da će oni, koji krenu Božjim putem, poslije smrti živjeti vječno u Božjoj nazočnosti, a oni koji to ne žele bit će zauvijek prokleti i bačeni u vječnu tamu namijenjenu sotonu. Ja tu ne vidim apsolutno nikakvih ideala. Ja tu vidim vrlo jasne, direktne i doslovne tvrdnje, kojima ću teško naljepiti preneseno značenje. Što bi u prenesenom značenju bio pakao? Ili raj? Ili nebesko kraljevstvo? Ili oprostjenje grijeha? Ili Isusov drugi dolazak na zemlju? Sve su to Isusova učenja o istinitim stvarima. To se odnosi i na njegovo uskrsnuće. Zašto je, dakle, Krist morao doći na svijet, biti ubijen i uskrsnuti?

Zato što su ljudi grješni i zbog toga osuđeni na vječno prokletstvo i udaljenje iz Božje nazočnosti. Od onoga dana kada je prvi par ljudi odlučio da neće poslušati Boga već će krenuti svojim putem, svi mi njihovi potomci osuđeni smo na propast od samoga rođenja. Ovaj je svijet daleko od Boga. Ljudi su daleko od Boga. Ne slušaju ga. Ne žele ga čuti. Ljudi žele živjeti po svome, biti kovači svoje sreće, graditi svoj život sa svojih deset prstiju, u svome znoju i sa svojim žuljevima, ali od Boga ni traga. Eventualno u psovkama i ispunjavanju kakvih vjerskih dužnosti, ako su religiozni. Ljudi su daleko, daleko od Boga. Od Boga ih dijeli nepremostivi jaz, njihov grijeh. Sami nikako ne mogu premostiti taj jaz, tu provaliju. Ništa što će ljudi učiniti ne može doprinijeti približavanju Boga i čovjeka. Zato je Krist došao, umro i uskrsnuo: da bi premostio provaliju koja nas je dijelila od Boga. Jedino je on to mogao. Bog, koji je propisao Mojsijev zakon, koji je objasnio kako treba živjeti svaki koji želi otići u nebo, znao

je da čovjek zbog svoje grješnosti nije u stanju ispuniti takva mjerila. Zato je došao i sam ih ispunio, a kaznu koja se morala izvršiti (jer Bog je pravedan i svet, a nikako popustljiv) došao je sam pretrpjeti da mi ne bismo morali. Ali zašto? Što ga je na to nagnalo? (Ivan 3,16) Zato što je Bog tako ljubio svijet. Bog tako voli čovjeka da je to učinio, premda nije morao. Htio je, jer nas voli, jer nam se smilovao. Eto zašto je Krist dao da ga ljudi koje je stvorio pljuju, psuju, muče i ubiju; jer ih je volio. Nisu samo Židovi i Rimljani toga vremena krivi za Kristovu smrt: krivnja pada na sve, koji ne stanu na Božju stranu.

Krist je umro da mi ne bismo morali umrijeti, već da bismo živjeli. Radi nas je Krist postao grijeh – ne grješnik, već grijeh – kako bismo se mi mogli osloboditi prokletstva grijeha. Krist je stao na naše mjesto, kako bismo mi mogli stati na njegovo. Pretrpio je smrt koju smo mi zaslužili, da bi nam dao život koji pripada njemu.

Bog nas je toliko volio, da je sam došao podnijeti svoju kaznu za naš neposluh i zamijenio nas, kako bismo mi mogli živjeti njegovim životom.

Kristova smrt i uskrsnuće nama su donijeli život, no to se ne odnosi na sve ljude na svijetu. Naime, taj život jest namijenjen svima, ali ga neće svi primiti. Zašto? Zato što ne žele. Ima ljudi koji ne žele ići u nebo i koji ne žele imati posla sa Bogom. Bog poštuje njihovu želju i neće ih prisiljavati da budu sa njim. Ima i ljudi koji smatraju da će ugoditi Bogu na neki svoj način i pristupiti Bogu pod nekim drugim imenom, pod nekom drugom šifrom. Takvima Bog poručuje: 'Ne, hvala, zadržite svoj način za sebe.

' Bogu se može pristupiti samo na jedan način. Čovjek mora sa vjerom u Krista u molitvi priznati svoje grijehe izravno Bogu, zamoliti ga da mu oprost i podari mu vječni život. To je jedini način. Biblija ne poznaje drugoga načina. Bog ne priznaje drugoga načina.

Bogu uopće nije važno što ste na Uskrs doručkovali, je li to bio takozvani "uskrsni doručak" ili nije. Nije mu bitno ni jeste li bojili jaja i kuhali šunku, jer to nema veze sa Njim. Bitno mu je vjerujete li mu i živite li po njegovoj riječi. Ako mu vjerujete, nastavite. Čitajte Njegovu riječ, molite mu se i živite kako vas njegov Sveti Duh vodi. Ako mu, pak, ne vjerujete, razmislite o ovome što ste pročitali.

Isus Krist vas poziva da dođete k Njemu i primite ono što vam želi dati, a želi vam dati: oproštenje grijeha, vječni život u nebu zajedno sa Bogom, vječnu radost i smisao i cilj u životu.

KAKO PROUČAVATI BIBLIJU?

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Način rada sa Biblijom koji je ovde priložen predstavlja osnove induktivnog proučavanja Svetog pisma. Ovaj pristup se odlikuje time što teološki pogled nije nametnut tekstu, već se oblikuje njegovim proučavanjem. Drugim rečima, on se ne odnosi prema tekstu tako da u njemu samo traži potvrdu za već postojeći stav, ignorišući ono što mu ne ide u prilog ili mu učitava značenje koje se u njemu ne nalazi. Induktivni način proučavanja uzima u obzir sve što Pismo kaže o određenoj temi i tekstu, prilazi bez predubeđenja sledeći to što on donosi i ne gradi na tome o čemu ono ne govori.

Smernice za rad sa Pismom

Postoji sedam osnovnih smernica koje treba slediti u pogledu Biblije.

1) Počni molitvom - Iskrena molitva, slična onoj od Psalmiste je neophodna. On piše, "Otvori oči moje, da bih video čudesa zakona Tvog". (Psa 119:18 DK).

2) Čitaj Bibliju - Nemoj dozvoliti da te brige ovog sveta odvoje od čitanja Biblije. A kada je čitaš, nemoj čitati samo omiljene stihove. Čitaj je celu.

3) Proučavaj Sveto pismo - Ovome moraš posvetiti vreme i energiju da bi urodilo plodom. Naš Spasitelj je rekao, "Istražujete Pisma, jer smatrate da u njima imate večni život; i ona svedoče za mene." (Jvn 5:39, EČ). Pretraživanje obuhvata napor i vreme za istragu.

4) Duboko premišljaj o Bibliji - Psa 1:1-2 kaže, "Blago čoveku" kome je "omilio zakon Gospodnji i o zakonu Njegovom misli dan i

noć!" Razmišljaj o onome što si pročitao i pokušaj to da razumeš iz različitih uglova. Promišljaj o dubljem značenju onoga što si pročitao.

5) Čitaj komentare Pisma drugih, tek pošto si sam ustanovio njihovo značenje - Ako se tvoji pogledi razlikuju od njihovih, čvrsto se drži pogleda koji je proveren Pismom.

6) Poslušaj Pismo - Svemogućí neće nastaviti da nam otkriva isitinu, ako nismo poslušni istinama koje već znamo. Moramo držati ono što je napisano, da bi imali koristi od onoga što je pročitano.

7) Neka tvoje svetlo sija - Podeli ono što si naučio sa drugima, tako da i oni imaju korist i izgrađuju se.

Postoje šanse da pronađeš nekoga, ko je već radio na onome što želiš da preneseš. Zajedničko razmatranje pisma i diskusija te mogu još više obogatiti novim razumevanjem i uvidima. Pored toga, pretresanje biblijskih tema sa drugim hrišćanima sačuvaće te od isključivosti, ponosa ili pogrešnog tumačenja i primene. Mnogo je bolje ne biti u pravu, nego uporan i nepopustljiv u stavu i mišljenju.

Pravila tumačenja

Kao dodatak uz gore pomenute osnovne smernice, postoji devet osnovnih pravila tumačenja, koja se moraju slediti da bi se izbegla zabuna i lažna nauka.

1) Pravilo definicije - Svako proučavanje Pisma mora početi proučavanjem reči i njihovog značenja. Objašnjenja reči su zasnovana na njihovom korišćenju u Pismu, ne na njihovom korišćenju u modernom dobu. Recimo, danas reč "ime" znači etiketu, koja služi da bi se neko ili nešto raspoznao. "Ime" u Bibliji ukazuje na nešto mnogo dublje, kao što je narav ili karakteristike osobe. Na primer, "Avram" znači "otac mnoštva". Njegovo ime opisuje nešto veoma važno o njemu.

2) Pravilo upotrebe - Tumačenje reči i izraza se mora razumeti u skladu sa utvrđenim običajima i narečjem tog naroda. Naprimer, izraz "rđavo (zlo) oko" u Mateju 6:23 (EČ) se odnosi na tvrdičluk i ne znači bolesno oko, kao što bi značilo u našem savremenom jeziku. Ovaj

izraz je hebrejski idiom, koji označava cicijaštvo.

3) Pravilo šireg sadržaja (konteksta) - Svaka pročitana reč se mora razumeti u svetlu reči, koje dolaze pre i posle nje. Značenje se mora izvoditi iz šireg sadržaja, konteksta. Tako, kao u poslanici Rimljanima 13:13 (DK) kaže, "Da hodimo pošteno kao po danu", to se ne odnosi na hodanje nogama. Širi sadržaj pokazuje, da ovaj izraz u ovom slučaju znači - način života.

4) Pravilo istorijske pozadine - Ispravno razumevanje tematike zahteva poznavanje života i društva u datom vremenu u istoriji. Stoga, čovek "koji nosi krčag s vodom" i trba da sretne učenike označavao je jasnu poruku (Luka 22:10). Ovaj "znak" je bio tako očigledan učenicima, zato što je nošenje vode u Izraelu bio posao žene da nosi vodu. Videti čoveka da to čini je bilo nešto neuobičajeno.

5) Pravilo logike - Biblija se poziva na naš razum; ona priziva istraživanje i treba da se tumači čvrstim pravilima zakona jezika i gramatike. Naprimer, pečati, trube i počasti (zla) iz knjige Otkrivenja se broje od 1 do 7. Logika nam kaže da su tako pobrojani, da bi pokazali vremenski redosled pojavljivanja. Smestiti petu trubu pre druge bi prekršilo ovo pravilo.

6) Pravilo presedana - Ne smemo prekršiti poznatu upotrebu reči i izmisliti drugu za koju ne postoji presedan. Ako Pismo daje reč sa određenom upotrebom ili značenjem, onda postoji presedan i njegova upotreba može biti prihvatljiva. Recimo, reč "odredba" iz Kološanima 2:14 (EČ) je grčka reč "dogma". Ona nikada ne znači "nebeska zapovest", kako se to uobičajeno misli. Ona uvek označava zapovesti od ljudi.

7) Pravilo celine - Delovi Biblije treba da se tumače u odnosu na celinu. Na primer, praksa biti "novozavetni hrišćanin", koji ne uvažava ili ignoriše Stari zavet - krši ovo pravilo.

8) Pravilo zaključka - Zaključak je činjenica razumno primenjena iz druge činjenice. Tako, Isus je dokazao vaskrsenje mrtvih Sadukejima ovim pravilom (Mat. 22:31, 32).

9) Pravilo doslednosti - Tumačenje mora biti dosledno svim ostalim tekstovima. Znači reći, da je Bog Novoga zaveta Bog ljubavi, a Bog Staroga zaveta Bog gneva nije dosledno sa mnogim Pismima uključujući Jeremiju 31:3, "Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost." (DK)

Metode biblijskog proučavanja

Postoji pet metoda za proučavanje Biblije. Svaka vodi dubljem razumevanju Pisma. Nasumično čitanje nekoliko stihova iz Svetog pisma nije proučavanje Biblije. To je štrpkanje istine tu i tamo.

1) Tematski metod - Ovo je, bez sumnje, najbolji metod u učenju velike biblijske nauke i volje našeg nebeskog Oca. Jednostavno izaberi temu ili subjekt i prati ga kroz Pismo. Konkordans bi bio od velike pomoći kod ove metode.

2) Biografski metod - Proučavanje raznovrsnih biblijskih karaktera može biti veoma zanimljivo i korisno.

3) Proučavanje pojedinačnih knjiga - Izaberi knjigu i proučavaj njenog pisca, primaoce, njenu nameru, glavna učenja, itd.

4) Proučavanje glava najvažnijih odlomaka - Ovaj metod je sličan metodi broj 3, ali sa mnogo određenijim krajnjim ciljem. Ovaj metod se, takođe, mora koristiti i pri tematskom proučavanju.

5) Proučavanje i učenje napamet pojedinačnih stihova - Ovaj metod obezbeđuje proučavaoca arsenalom stihova za svaku iznenadnu situaciju ili nuždu.

Imaj na umu, da kada su u pitanju biblijska učenja tri poslednje metode proučavanja Biblije mogu da dovedu do "tunelske vizije". Da bi se u potpunosti razumelo sve što Biblija kaže o nekom subjektu, mora se koristiti tematski metod.

Oruđa, ili pomagala za proučavanje Biblije

Sledeće je - lista literature, koja može mnogo pomoći pri proučavanju Biblije. Biblicisti su

posvetili nebrojene godine svojih života da bi čitaocima obezbedili ova oruđa. Ona su uistinu blagoslov. Mada se lista pretežno odnosi i oslanja na izvore na engleskom, ponešto je već dostupno i na našem jeziku, bilo u vidu knjiga ili kompjuterskih programa.

1) Strongov konkordans - Ovaj sistem referenci je apsolutno neophodan svakom proučavaocu Biblije. On ređa svako pojavljivanje svake reči koja se nalazi u Bibliji. Potom, možeš da odeš na kraj knjige do rečnika, da pronađeš hebrejsku ili grčku reč, koja je korišćena u originalu, njeno značenje, kao i druge reči kojima je ta ista reč prevedena.

2) Englishman's Hebrew (or Greek) Concordance of the Old Testament (or New T.) - Pruža iste funkcije kao i Strongov konkordans, ali mnogo brže. On daje listu svih drugih načina na koje je neka reč prevedena i stihove u kome se nalaze. Mada Strong čini isto, on je previše zamoran i zahteva mnogo više vremena pri upotrebi.

3) Treasury of Scripture Knowledge - Pruža uvid u obilje paralelnih mesta i citata, knjigu po knjigu, stih po stih kroz celu Bibliju. Paralelna mesta daju brzi i jasniji uvid u pojedine teme, jer se neposredno bave ne samo rečju, već i celim izrazima u datom stihu.

4) Hebrejski i Grčki leksikoni - Ovo su rečnici biblijskih jezika koji idu u mnogo veću dubinu od rečnika koji se nalaze na kraju Strongovog konkordansa. Reči su uobičajeno kodirane, tako da mogu da se koriste u sprezi sa Strongovim sistemom pobrojanja reči. Da bi ih koristio, nije ti potrebno znanje Grčkog ili Hebrejskog.

5) Interlinear Biblije - Pokazuju doslovni engleski prevod na jednoj liniji, a Hebrejski ili Grčki tekst direktno ispod. Na marginama ćeš naći uobičajeni engleski prevod onako kao se pojavljuje u KJV, NIV, itd. Koriste se da se proverí ako su prevodioci ili komentatori pogrešili. (Prevodi nisu nadahnuti i povremeno sadrže greške).

6) Paralelne Biblije - Ovakve Biblije obezbeđuju nekoliko prevoda rame uz rame. Koriste se za poređenje različitih prevoda i pružaju različite poglede.

7) Komentari - Pružaju poglede raznih biblicista na svaki stih u Bibliji. Ne zaboravi da se biblicisti često razilaze u svojim shvatanjima. Njihovo razumevanje nije uvek ispravno, ali mogu da pruže dodatni uvid.

8) Biblijski rečnici - Koriste se kao i obični rečnici, mogu da pruže detaljnu informaciju o ljudima, mestima, stvarima i različitim temama kao što je oprostjenje, iskupljenje, spasenje, itd.

9) Biblijski atlas - Daje informacije o geografiji, kao i istorijski pregled biblijskih zemalja. Ilustracije onoga što čitamo nam čine tekst bližim, a događaje u njemu prisnijim i razumljivijim.

10) Istorija i običaji biblijskih zemalja - Pružaju podatke o istorijskom razvoju i svakodnevnom načinu života ljudi u biblijsko vreme. Ne mogu se zaobići ako zelimo ispravno i temeljito razumevanje Svetog pisma.

Svi ovi izvori su dostupni na Internetu a ne zahtevaju više od osnovnog poznavanja engleskog. Postoje i neki programi na našem jeziku, koji pružaju mogućnost osnovne pretrage teksta, kao i paralelne prevode. Uz Božju pomoć biće ih još više i više, sa sve više opcija.

"Potrudi se da se pokažeš vrstan pred Bogom kao radnik koji ne mora da se stidi, koji pravo upravlja rečju istine." (2 Tim 2:15, EČ).

misaone refleksije

LEKCIJA OD LEPTIRA *nepoznati autor*

Jednog dana, pojavio se maleni otvor na čauri leptira. Čovek je sedeo i gledao kako se leptir nekoliko sati muči da bi izvukao svoje slabašno telo kroz taj maleni otvor.

Onda je leptir stao. Činilo se da ne može dalje. Zato je čovek odlučio da pomogne leptiru: uzeo je makazice i razrezao čauru.

Leptir je s lakoćom izašao, ali imao je krhko telo i smežurana krila.

Čovek je nastavio u posmatranju leptira, očekujući da će se krila svakog trenutka otvoriti, povećati i raširiti kako bi podržala leptirovo telo i osnažilo ga.

Međutim, ništa se nije dogodilo! Leptir je celi svoj život proveo puzeći okolo sa slabašnim telom i nerazvijenim krilima. Nikada nije poleteo.

Uprkos svoj svojoj ljubaznosti i dobrim namerama čovek nije razumeo da je poteškoće kroz koje je leptir morao proći izlazeći iz čaure, osmislio Bog, kako bi krv iz tela leptira potekla u krila da bi kad se oslobodi čaure bio spreman za let. Ponekad su upravo poteškoće potreba u našem životu.

Kad bi nas Bog oslobodio svih prepreka i nevolja, osakatio bi nas. Nikad ne bi postali onoliko snažni koliko možemo biti. Nikad ne bi mogli leteti.

Tražio sam snagu...
I Bog mi je dao poteškoće koje su me osnažile.

Tražio sam mudrost...
I Bog mi je dao probleme koje je trebalo rešiti.

Tražio sam bogatstvo...
I Bog mi je dao um i telo da mogu raditi.

Tražio sam hrabrost...
I Bog mi je dao prepreke koje je trebalo savladati.

Tražio sam ljubav...
I Bog mi je dao ljude kojima je trebalo pomoći.

Tražio sam usluge...
I Bog mi je dao prilike.

Nisam dobio ništa od onog šta sam tražio...
Ali dobio sam sve što mi je trebalo.

Priložila: Mariana Holubek (Padina)

BUDI ZAHVALAN... ***nepoznati autor***

Budi zahvalan kada nešto ne znaš,
jer ti to pruža priliku da nešto naučiš.

Budi zahvalan za teška vremena...
jer u tim vremenima najviše "rasteš".

Budi zahvalan za svoje nemogućnosti,
jer one ti pružaju šansu za dokazivanje.

Budi zahvalan za svaki novi izazov,
jer on u tebi izgrađuje snagu i karakter.

Lako je biti zahvalan za dobre stvari.
Budi zahvalan na svemu što jesi.

GOSPODE, ... ***Franjo Assiski***

Gospode,
učini me oruđem svoga mira;
da mirim gde se mrze,
da zavijem rane gde se svađaju,
da budim nadu gde muči očaj,
da palim svetlo gde vlada tama,
da nosim radost gde caruje briga.

Gospode,
pomozi mi da nastojim,
ne da mene teše, već da ja tešim,
ne da mene razumeju, već da ja razumem,
ne da mene ljube, već da ja ljubim.
Jer samo ko daje, prima.
Ko sebe zaboravlja, nalazi.
Ko oprašta, tome biva oprošteno.
I ko umire, na večni život se budi.

KAMENO SRCE ***S .S. (Vrbas)***

Vezana lancima, daleko od Tebe,
živim u svetu tmine.
Moje srce kamen je postalo,
okove nema ko da skine.
Ne zna taj kamen da negde Ti postojiš,
Božji Sine,
Ti koji okove skidaš,
i činiš da milost umesto sunca sine.

Kada bi znao taj kamen umesto srca,
kada bi hteo verovati Tebi,
ne bi više kamen bio,
u cvet bi se pretvorio,
cvet koji nikad uvenuo ne bi.
O, kada bi se kamenu otvorile oči,
da vidi lepotu tvoju,
kada bi čuo, taj gluvi kamen,
kako ga zoveš u radost svoju.

Probudi se, ti kamenu,
koji spavaš u mojim grudima,
čuj poklič anđela:
"Isus Hrist je Spasitelj sveta,
Spasitelj svim ljudima!"
O, probudi se, srce moje,
i nemoj više kamen biti,
Isus je danas tu, sasvim blizu,
možeš mu ruku svoju ispružiti.

(GLAS JEVANĐELJA. Br. 3, god. 1998.)

ŠTA JE TO PROBUĐENJE?

Charles G. Finney

Kada se Hristova Crkva nalazi u stanju
mlakosti i duhovnog sna, a to se događa
često, tada je neophodno probuđenje.

Kroz probuđenje dolaze takozvani "verni" do
spoznaje svojih grijehova. Da su deca Božja
koja su sišla sa Božjeg puta i da ne mogu da
se vrate na isti, dok temeljno ne ispitaju svoje
srce i život.

Probuđenje će ponovo podići veru u srcima
hrišćana. Dok se oni nalaze u stanju spavanja,
ne vide i ne brinu za opasnost u kojoj se
nalaze neobraćeni, dakle, da odlaze u večnu
propast. Njihova srca su tvrda. Biblijske istine
su im kao snovi.

Probuđeni hrišćani vide sve u novom svetlu,
Božja ljubav ponovo pali njihova srca. Osećaju
nagon da sa većom revnošću traže i rade na
spasenju drugih. Boli ih srce, kada vide ljude
kako okreću leđa Isusu Hristu i sve
preduzimaju da ih vrate.

Ako su se hrišćani probudili iz sna i vratili svom
Bogu u poniznom pokajanju, odnosno vidljivo
popravljenim životom i živom verom, rezlutat
toga će biti da će duše van crkve poći istim
putem popravljanja i vere. Dakle, nespašeni će
krenuti putem napuštanja svoga grešnoga
života i prići će Bogu. Grešnici svih vrsta će se
obraćati.

Tada u toj zemlji (naciji, gradu i sl.) nastaje
vreme milosti i pokret probuđenja.

Smešna strana...

Otkazite moj pregled kod doktora.
Toliko dugo sam čekao, da su mojemolitve za
isceljenje, uslišene.

SIONSKA TRUBA je nezavisna
(interdenominaciona) hrišćanska
publikacija, neprofitabilnog
karaktera, koja se bavi pisanjima
o verskom životu. Njeni prvi
čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji
su svoje živote predali Isusu
Hristu, da bi On postao njihov
lični Gospod i Spasitelj. Ideja
SIONSKE TRUBE je da vernicima
stvari prostor, gde će se čuti
njihov glas. I naravno, da posluži
kao most za upoznavanje vernika
u Isusa Hrista. Opširnije o
SIONSKOJ TRUBI možete
pročitati na stranicama: O nama i
Šta verujemo? koje se nalaze na
našoj Web prezentaciji, ili pišite
na siont@ptt.yu i slobodno nas
pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE
takođe možete downloadovati sa
našeg sajta.

<http://www.siont.net>